

wtorek, 11.02.2025

Wspomnienie Najświętszej Maryi Panny z Lourdes i Światowy Dzień Chorego

Światowy Dzień Chorego św. Jan Paweł II ustanowił w liście do ówczesnego przewodniczącego Papieskiej Rady Duszpasterstwa Służby Zdrowia kard. Fiorenzo Angeliniego, który wystosował 13 maja 1992 roku, a więc w inne święto maryjne związane z objawieniami Matki Bożej w Fatimie.

Pisząc o swojej inicjatywie podkreślił, że celem Dnia Chorego jest pobudzenie wrażliwości całego Kościoła „na konieczność zapewnienia jak najlepszej opieki chorym; pomagania chorym w dostrzeżeniu wartości cierpienia na płaszczyźnie ludzkiej, a przede wszystkim na płaszczyźnie nadprzyrodzonej”. Już wtedy papież sam był osobą cierpiącą, rok wcześniej bowiem zdiagnozowano u niego chorobę Parkinsona.

Obie te daty – listu i samego Dnia Chorego – upamiętniają dwa ważne wydarzenia z życia Kościoła katolickiego: 13 maja to wspomnienie pierwszego objawienia maryjnego w portugalskiej Fátimie (1917 r.), a 11 lutego obchodzimy wspomnienie pierwszego ukazania się Maryi św. Bernardecie Soubirous w Lourdes (1858 r.). Tak więc duchowym natchnieniem chorych i ich opiekunów, w tym dniu jest Matka Najświętsza.

Warto dodać, że kilka lat wcześniej (1984) też w dniu 11 lutego Jan Paweł II ogłosił list apostolski „Salvifici doloris” – o chrześcijańskim sensie cierpienia.

☒☒Obchody Światowego Dnia Chorego w Polsce.

W tym dniu w wielu kościołach organizowane są Msze święte z obrzędem namaszczenia chorych, a na szczeblu diecezjalnym biskupi zapraszają chorych, ich rodziny, opiekunów i pracowników służby zdrowia na uroczystą liturgię do katedry, organizowane są też Msze w szpitalach i hospicjach.

☒☒Objawienia w Lourdes.

Ustanowienie Światowego Dnia Chorego we wspomnienie Najświętszej Maryi Panny z Lourdes jest znaczące. Do groty, w której 14 letniej Bernardecie Soubirous 11 lutego 1858 roku ukazała się „Jasna Pani”, pielgrzymowali chorzy od połowy XIX wieku. Wielu pielgrzymów zostało uzdrowionych w sposób uznany za cudowny.

Początek objawień miał miejsce dokładnie 165 lat temu. Młoda Bernadeta zbierając suche drewno na opał, weszła do groty, gdzie usłyszała dźwięk, który brzmiał jak podmuch wiatru. „Zobaczyłam Panią ubraną na białe: miała na sobie suknię, welon, niebieski pas i żółtą różę na każdej stopie”. Bernadetta uczyniła znak krzyża i odmówiła z Panią różaniec. Po zakończeniu modlitwy Pani nagle znikła.

Do 16 lipca 1858 r. miało miejsce jeszcze siedemnaście innych objawień. Maryja, Matka Jezusa przedstawiła się dziewczynce jako „Niepokalane Poczęcie”, co zostało odczytane jako potwierdzenie dogmatu ustanowionego przez Kościół 4 lata wcześniej.

18 lutego Maryja wypowiedziała znamienne słowa: „Nie obiecuję ci szczęścia na tym świecie, ale w przyszłym”. Trzy dni później wezwała: „Módlcie się za grzeszników”, a po kolejnych trzech dniach: „Pokutujcie! Pokutujcie! Pokutujcie!”. Prosiła też, by księża wybudowali przy grocie kaplicę, i aby przychodzono tam w procesji.

W grocie Massabielskiej wskazała Bernadecie miejsce, z którego wytrysnęło źródło. Wkrótce wydarzył się pierwszy cud: mieszkanka Lourdes umoczyła sparaliżowaną rękę w wodzie wypływającej ze źródła i została uleczone.

Mistyczne spotkania Bernadety z Matką Bożą zakończyły się 16 lipca 1858 roku, cztery lata później (1862) Kościół potwierdził autentyczność objawień.

Bernadeta rozpoczęła nowicjat u sióstr posługujących chorym (Soeurs de la Charité et de l'Instruction Chrétienne de Nevers). W 1866 r. na zawsze opuściła Lourdes, przenosząc się do domu zgromadzenia w Nevers. – Moja misja w Lourdes jest skończona – oświadczyła. Rok później złożyła śluby zakonne. Została pomocnicą pielęgniarki w klasztornej infirmerii.

Zdrowie Bernadety stale się pogarszało. Ostatnie pół roku spędziła w łóżku, które nazywała „białą kaplicą”. Umarła 16 kwietnia 1879 r. Miała zaledwie 35 lat. Została kanonizowana w 1933 roku.

XXCuda w Lourdes.

Od czasu objawień zanotowano w sanktuarium tysiące uzdrowień. Od lat 60. XIX wieku specjalna kościelna komisja oficjalnie uznała 70 z nich za cudowne, niewytłumaczalne z medycznego punktu. Ponad 80 proc. uznanych przez Kościół cudów dotyczy kobiet.

W 2006 r. Międzynarodowy Komitet Medyczny zaproponował nowe zasady orzekania w tych sprawach. Obok kryteriów naukowych, w ocenie uzdrowień, jakie się tam dokonują, brana jest teraz pod uwagę również wiara osoby uzdrowionej i świadectwo jej życia chrześcijańskiego. Badanie każdego uzdrowienia obejmuje trzy etapy, w wyniku których orzeka się kolejno o uzdrowieniu „niespodziewanym”, „potwierdzonym” i „o charakterze wyjątkowym”, gdyż trudno jest jednoznacznie określić, co jest zasługą medycyny, a co dziełem nadzwyczajnej interwencji Bożej, zaznacza współprzewodniczący Komitetu prof. François-Bernard Michel, francuski lekarz z Narodowej Akademii Medycyny Francji.

Obok pojęcia cudu, które nie uległo zmianie, zostało wprowadzone pojęcie „wiarygodnego świadectwa osób, których wyleczenie jest związane z Lourdes”. Międzynarodowy Komitet Medyczny zaczął zajmować się także przypadkami uleczenia z chorób psychicznych i umysłowych. Wiele osób, chorych na depresję czy przeżywających osobiste problemy, po pielgrzymce do sanktuarium odzyskuje ochotę do życia, widzi na nowo jego sens – twierdzi prof. Michel. Uzdrawienie obejmują więc nie tylko aspekty fizyczne, ale i psychiczne, emocjonalne i duchowe.

XXPielgrzymki.

„Idź i powiedz księżom, żeby ludzie przychodzili tutaj w procesji i że powinna być zbudowana kaplica” – nakazała Matka Boża Bernadecie.

Do Lourdes pielgrzymi przybywają z całego świata, by zapalić świece w grocie, dotknąć skały, na której według Soubirous objawiła się Dziewica, przyłączyć się do śpiewów procesji odbywających się dwa razy dziennie, uczestniczyć we Mszy świętej, przyjąć Komunię, wykąpać się i napić się świętej wody ze źródła. Szczególne miejsce w Lourdes zajmuje Zakon Kawalerów Maltańskich, który od lat towarzyszy ludziom chorym, zwłaszcza niepełnosprawnym.

XXPapież w Lourdes.

Wśród pielgrzymujących do Lourdes znalazło się dwóch papieży. Jan Paweł II miał tu przyjechać w 1981 r., by wziąć udział w odbywającym się tam 42. Międzynarodowym Kongresie Eucharystycznym. Uniemożliwił to zamach z 13 maja 1981 r. Papież odwiedził sanktuarium dwa lata później: 14 i 15 sierpnia 1983 r., kiedy przypadała 125. rocznica objawień i 50. rocznica kanonizacji Bernadety. W grocie Massabielskiej Jan Paweł II – tak jak robią to pielgrzymi – zapalił świecę, napił się wody ze źródła, dotknął skały, na której ukazywała się Maryja, bardzo długo modlił się w ciszy, po czym odmówił różaniec. A przemawiając, podkreślił, że w Lourdes „Dziewica bez grzechu przyszła z pomocą grzesznikom. Ukazała nową i nieustanną aktualność pierwszych słów Jezusa w Ewangelii: «Nawróćcie się i wierzcie w Ewangelię»”.

Po raz drugi przyjechał do Lourdes w 2004 r., również 14-15 sierpnia, w 150. rocznicę ogłoszenia dogmatu o Niepokalanym Poczęciu Najświętszej Maryi Panny. Była to jego ostatnia zagraniczna podróż, w czasie której z największym wysiłkiem dokończył odprawianie Mszy św. Kilka miesięcy przed śmiercią, siedząc na wózku inwalidzkim jako „chory pośród chorych”, drżącym głosem wypowiedział w grocie Massabielskiej przejmujące słowa: „Ze wzruszeniem odczuwam, że dotarłem do kresu mej pielgrzymki”. Mieszkał w jednym z pokojów domu opieki dla chorych.

Jego następca Benedykt XVI przejechał do Lourdes w 2008 r. z okazji 150. rocznicy objawień. Spędził w sanktuarium trzy dni. Odwiedził cztery etapy „drogi jubileuszowej”, którą w tamtym roku przemierzali pielgrzymi: kościół parafialny pw. Najświętszego Serca Pana, w którym ochrzczona była św. Bernadeta; Le Cachot – dawne więzienie, gdzie mieszkała uboga rodzina św. Bernadety w okresie objawień; grotę Massabielską oraz kaplicę szpitalną, gdzie Bernadeta przyjęła I Komunię św. Wziął udział w procesji Maryjnej z zapalonymi świecami i w procesji eucharystycznej. W jednej z homilii ukazał Maryję jako nauczycielkę modlitwy, która powinna być aktem miłości do Boga i ludzi. „Gdy modlimy się z Maryją, nasze serca otwierają się na tych, którzy cierpią” – powiedział Benedykt XVI.

✖✖Sanktuarium narodowe.

Sanktuarium w Lourdes ma status sanktuarium narodowego Francji. Szacuje się, że co roku przybywa tutaj ok. 6 milionów pielgrzymów. Na 52 hektarach powierzchni znajdują się 22 budowle. Do najczęściej odwiedzanych należą: grotta Massabielska, górująca nad nią bazylika Niepokalanego Poczęcia, dolna Bazylika Różańcowa oraz pobliska podziemna bazylika św. Piusa X. Tę ostatnią poświęcił w 1958 r. w stulecie objawień legat papieski, patriarcha Wenecji, kard. Angelo Giuseppe Roncalli, który kilka miesięcy później został papieżem Janem XXIII.

Źródło:

<https://www.niedziela.pl/artukul/88786/11-lutego-%e2%80%93-Matki-Bozej-z-Lourdes->

[i?utm_source=niezbednikKatolika&utm_medium=PanelPamietajDesktop&utm_campaign=PanelPamietajDesktop](https://www.niedziela.pl/artukul/88786/11-lutego-%e2%80%93-Matki-Bozej-z-Lourdes-?utm_source=niezbednikKatolika&utm_medium=PanelPamietajDesktop&utm_campaign=PanelPamietajDesktop)